

Тѣ сж храбри и безстрашни въ врѣме на бой. Главното имъ оружје сж външнитѣ зѣби, които сж трирѣбести и подкривени. Съ тѣхъ глиганътъ може да разкъса кожата на вѣлка. Понѣкога сжщото изпацатъ и ловцитѣ. Когато глиганътъ е нараненъ, той става свирѣпъ къмъ своя неприятель: тогава той кжса яростно всичко каквото му попадне отпрѣдъ.

Глиганитѣ се защищаватъ задружно, затова ловътъ имъ е много опасенъ. Зимѣ, когато не могатъ да намѣрятъ храна, събиратъ се на голѣми стада и отиватъ дружно за диви животни. Щомъ забѣлѣжатъ нѣкждѣ сърна или вѣлкѣ, заграждатъ го въ кръгъ и го нападатъ отъ всички страни. За мигъ отъ плячката оставатъ само косми и рога.

Макаръ старитѣ глигани да сж били по опасни отъ сегашнитѣ, човѣкъ пакъ е сполучвалъ да си улови нѣкои отъ тѣхъ и да ги опитоми въ двора си. Отъ домашния животъ глиганитѣ сж съвсѣмъ измѣнили и отъ старитѣ имъ привычки сж останали само ровенето и грухтенето. Цѣргавината се е обърнала въ лѣнность, а храбростъта — въ робство.

Всичката тази промѣна е направилъ човѣкътъ съ своитѣ обноси къмъ заробенитѣ глигани: той ги храни наготово, затова сж станали *лѣниви*; отъ врагъ той е станалъ тѣхенъ защитникъ, затова ги е отучилъ да нападатъ и да се защищаватъ. Така човѣкътъ е обърналъ дивия глиганъ на домашна кротка свиня.